

[Leif Hermann]

Derfor er det jo også meget afgørende, når man har en kommuneplanlov, der giver anledning til at lave bevarende lokalplaner, at man har en kommuneplan, som det er tilfældet på Frederiksberg, der fortæller befolkningen, der har deltaget i kommuneplanarbejdet på Frederiksberg, som har haft offentlighedsfase, og som har engageret sig i dette, at man nu faktisk vil lave bevarende byforbedringer i disse områder, at det så faktisk også i overensstemmelse med rammestyringsprincippet slår igennem i lokalplanen, og at man ikke kan komme ud for en situation, hvor det er sådan, at man kan skrive ét i kommuneplanen og lave noget andet i en lokalplan, fordi man i kommuneplanen faktisk har taget et forbehold, der hedder »medmindre vi beslutter os til noget andet«.

I det øjeblik man er i stand til at sluse sådanne forbehold ind i hovedstrukturen i en kommuneplan, er det efter min opfattelse at snyde de mennesker, der har deltaget aktivt i det demokratiske arbejde, der foregår i forbindelse med vedtagelsen af en kommuneplan. Det er det, man har gjort i Frederiksberg kommune.

Så kan man komme og sige, som hr. Hagen Hagensen siger: ja men de skriver jo »karreer«, og det er jo enkelthuse. Men som fru Anne Grete Holmsgård har påpeget, omgås Frederiksberg kommune jo unægtelig med karrébegrebet på en noget letfærdig facon. Hertil kommer, at disse ejendomme ligger forholdsvis tæt på hinanden, så vi faktisk godt kan tale om en bestemt struktur.

Det er naturligvis det, der er baggrunden for, at folketingets flertal griber ind. Det er baggrunden for, at vi siger, at vi ikke kan acceptere en sådan forståelse af kommuneplanloven. Og hvis man skulle kunne tillade sig sådanne forståelser, så må vi under alle omstændigheder have sikret en klageadgang.

I den forbindelse er det jo blevet sagt – jeg tror, det var hr. Hagen Hagensen, der tog diskussionen om centraliseringen op på baggrund af hr. Skrumsager Skaus indlæg – at vi bryder decentraliseringsprincippet. Men så er enhver retsbeskyttelse i form af klageadgang et brud på decentraliseringsprincippet, og så vil jeg tillade mig at omskrive hr. Hagen Hagensen decentraliseringsprincip til det, der hedder: det vilde anarki og magtmissbruget.

Når vi har ønsket, at forenelighedsspørgsmålet skal kunne påklages som et retsspørgs-

mål, så er det naturligvis sådan, at vi ønsker derved at opstille en yderligere retsbeskyttelse for de borgere, der har været med i arbejdet for kommuneplanerne. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at det var overordentlig centralt i debatten i forbindelse med vedtagelsen af kommuneplanloven i sin tid, at man havde denne offentlighed med. Så skylder man også denne offentlighed ikke at lave disse fupnumre.

Både hr. Hagen Hagensen og hr. Skrumsager Skau nævnte, at det her jo nærmest er på kanten af grundloven. Det er grundlovens § 3, som jo er substansen i det danske demokrati, dette, at politikere, embedsmænd og dommere er i stand til at kende deres plads inden for rammerne af den gældende forståelse af denne grundlov. Det er også rigtigt, at sådan skal det være. Vi skal naturligvis ikke utidigt gå og blande os i detaljerne – petiteserne, tror jeg hr. Poulsgaard kaldte det – i de enkelte kommuner. Men i det øjeblik der er tale om, at vi må konstatere, at der er nogle principper, som har været centralt placeret i forbindelse med lovgivningens vedtagelse, der bliver anfægtet, så er det ikke længere at blande sig i administrationen. Så er det at udøve den helt naturlige kontrolfunktion, som folketinget også har over for den udøvende magt, at foretage de korrektioner, der er nødvendige. Det er det, forslaget er udtryk for.

Ministeren fremhævede, at dette her jo nok måtte afstedkomme en ekspropriationslov, og jeg kan vel ikke være uenig med ministeren. Hvis vi skulle gå meget formelt til værks, måtte man nok sige, at der vel burde foreligge en ekspropriationslov, og det burde vi så have taget os sammen til at lave i stedet for.

Nu er det imidlertid sådan, at hvis vi skal se på realiteten i ekspropriationsproblemet, så er der et erstatningsproblem, og fra det øjeblik dette beslutningsforslag blev fremsat, har der i hvert fald ikke været nogen, der i god tro har kunnet afholde udgifter i forbindelse med gennemførelsen af de byggeplaner, der har været derude. Det vil sige, at vi sådan set har tid nok til at lave denne ekspropriationslov, hvis det er det, ministeren mener er fornødent. Men ville det måske ikke være klogere, at ministeren trak sit afslag på at behandle denne sag tilbage, og ville det måske ikke være klogt, om ministeren tog